

Romans

I.

KRING DIN gestalt kom allt att välva sig; varje stjärna där fanns till för dig, som fick min rymd att skälva och själva tiden att stå still. —
Du var som vindar i april!

Som luften var ditt sätt att vara;
din själ förnam jag som en fläkt,
ett sus eller ett stråkdirag bara.
En bris fanns i din andedräkt
och i den kärlek som du väckt.

Jag saknar ännu all den lycka
som flyktigt rörde vid min kind,
och som jag hade velat trycka,
då du försvann vid hjärtats grind...
Det känns som en novembervind. —

1995

II.

L IKT ÄPPELTRÄD, vars blom på våren
slår ut i många hundratal,
så glöder i de unga åren
en känsla både het och sval...
Den blandar lust med kärlekskval.

Med tiden blir det frukt av kärnor. —
En blomma var din röda mun.
I dina ögon tändes stjärnor
likt skimmer ur en evig brunn
(där ytans bild är ytterst tunn).

Under en vårsky ska vi traska
mot skymningsland och iskall död.
Så låt mig brinna, bli till aska,
som flammar upp med höstens glöd
och färgar horisonten röd...

1995–96

III.

DEN KÄRLEK som jag fordom kände
var endast anad, kanske drömd...
Likväl en låga ständigt brände
i själen, där den nu är gömd;
min sorg är sedan länge glömd.

Snart famnas jag av vinternatten,
som finns i varje levnadslopp
likt strida strömmar under vatten.
Då lämnar krafterna min kropp,
och längtan blir förlorat hopp!

Jag vill att du, som gav mig orden,
ska ta dem åter, när jag går
så stilla till den tysta jorden,
dit sommarljuset aldrig når. —
Där saknas månader och år...

1996–97

